FARNÍ LISTY

OBČASNÍK FARNOSTI NOVÁ PAKA
Ročník XVIII, rok 2022, číslo 2, dobrovolný příspěvek 10 Kč

Milí farníci,

rok rychle uplynul a znovu slavíme hlavní pouť naší farnosti. Pro mnohé okolo nás je pouť jen časem, kdy vyrazí za zábavou, kdy trochu víc utrácejí a dopřejí sobě a druhým něčeho dobrého, co na chvíli potěší.

Skutečná pouť je ale časem spočinutí u pramene... načerpání... obnovení sil…, abych byl schopen jít dál nebo i korigoval směr své životní cesty.

Nedávno jsem četl jeden příběh, který mě velice oslovil. Vypráví o dřevorubci, který dostal velmi dobrou práci. Dobrý plat a ještě lepší pracovní podmínky. Svému zaměstnavateli chtěl dokázat, že umí pracovat, že je na něj spolehnutí, že si vybral dobrého zaměstnance.

První den vzal sekeru a šel do svěřeného lesa kácet stromy. Za jediný den jich pokácel osmnáct. Byl pochválen: „Výborně! Jen tak dál!“ Dřevorubce to povzbudilo a rozhodl se, že další den svůj výkon ještě vylepší. Šel proto dřív spát. Druhý den brzo vstal a šel do lesa dřív než ostatní. Ale ať se ten den snažil, jak chtěl, pokácel jen patnáct stromů. „Asi jsem unavený,“ pomyslel si. „Půjdu spát ještě dřív než včera.“

Za svítání dalšího dne vstal, aby pokořil rekord osmnácti stromů. Dokázal jich pokácet jen polovinu. Další den to bylo jen sedm stromů, pak pět a další den strávil celé odpoledne tím, že se snažil pokácet svůj druhý strom. S obavami šel za vedoucím, aby se mu svěřil. Zapřísahal se, že se opravdu snaží, jak jen může... chodí dřív spát... brzo vstává… Vedoucí se ho zeptal: „A sekeru jsi naposled brousil kdy?“ „Brousil? Neměl jsme čas ji brousit! Pořád jsem jen kácel!“

I my se snažíme v životě fungovat na maximum… od brzkého rána do pozdního večera… den co den… k jakému výsledku ale naše práce a všechno naše životní snažení směřuje?

Náš život je jako Jákobův žebřík, který se vrcholem dotýká nebe. K nebi máme směřovat a stoupat. K tomu každý z nás potřebuje čas od času slavit skutečnou pouť, tj. spočinout u pramene, načerpat, obnovit síly, zkrátka „nabrousit sekeru“.

Je dobré to dělat nejen jednou za rok, ale pravidelně, nemáme-li být sedření. Každodenní život „tupí ostří“, otupuje našeho srdce. Obnovujme a oživujme jej u PRAMENE, který dává pravý pokoj, radost, sílu, odvahu, pomáhá korigovat směr k cíli… Udělejme to i o letošní pouti.

P. PAVEL

V neděli 18. září přijede do farnosti otec biskup Jan Vokál

a při mši svaté, která bude v klášterním kostele v 10:00, společně poděkujeme Bohu a všem, kteří se během 20 let zasloužili o to, že náš klášterní kostel mohl projít celkovou opravou od střešního pláště, přes obnovu omítek až po restaurování vnitřní výmalby kostela.

V neděli 18. září bude ve farnosti jen jedna společná mše svatá. Prosím staropacké i olešnické farníky, aby přijeli na mši svatou do klášterního kostela.

Při mši svaté zazní v podání chrámového sboru a orchestru Voce Deo Korunovační mše C dur pro sóla, sbor a orchestr od W. A. Mozarta.

Srdečně zvu všechny farníky. P. Pavel

ZE ZÁPISŮ FARNÍCH RAD

Pastorační rada farnosti se sešla 15. května 2022:

- naplánovala průběh letošní Noci kostelů, Farního dne a slavnosti Těla a Krve Páně ve farnosti;
- zvažovala možnosti otevření klášterního kostela pro veřejnost;
- navrhla cíle prázdninových výletů pro děti a zářijového poutního zájezdu.

Jednání **Ekonomické rady farnosti** se do uzávěrky tohoto čísla Farních listů neuskutečnilo.

Z DIÁŘE FARNOSTI

STALO SE

- Od března do začátku června probíhal ve farnosti kurz Alfa.
- V pátek 10. června byl v rámci Noci kostelů otevřen pro veřejnost klášterní kostel a kostel v Úbislavicích. Klášterní kostel během tohoto večera navštívilo asi 210 lidí.
- V neděli 12. června se farníci setkali na Farním dnu v Úbislavicích.
- V úterý 19. července se uskutečnil 1. prázdninový výlet na rozhlednu Kozinec u Vidochova. Výšlap úspěšně zvládlo 26 dětí z naší farnosti, nejmladší turistce bylo 4,5 roku.☺

ZVEME

- V úterý 16. srpna se uskuteční druhý prázdninový výlet do údolí Plakánek v blízkosti hradu Kost.
- 10. září se uskuteční farní pouť ke kapličce sv. Františka u Erlebachovy boudy v Krkonoších. Přihlášky přijímá paní Helena Hejtmanová.
- V neděli 18. září navštíví farnost otec biskup Jan Vokál. Při mši svaté v klášterním kostele společně poděkujeme za dokončení hlavních oprav kláštera.
- Od října začne opět výuka náboženství. Žádáme rodiče, aby si pro své děti v kostele vyzvedli přihlášky (jsou také k dispozici na webových stránkách farnosti) a nejpozději do konce srpna je vyplněné odevzdali duchovnímu správci.
- Výročí posvěcení kostela, tzv. posvícení, oslavíme ve Staré Pace v neděli 16. října a v Nové Pace a Levínské Olešnici v neděli 30. října.
- Společná modlitba za naše zemřelé na hřbitovech bude: v neděli 30. října v 15:00 hod v Nové Pace, v úterý 1. listopadu v 15:00 hod v Levínské Olešnici, ve středu 2. listopadu v 16:00 hod ve Staré Pace.
- Adventní rorátní mše svaté jsou plánovány ve farním kostele na soboty od 6:45 hod.
- Sv. Mikuláš navštíví naši farnost 4. prosince po mši svaté v klášterním kostele.
- Pro informace o dalších akcích sledujte aktuální ohlášky na nástěnkách a webových stránkách farnosti.

Loučení....

Loučení je vždy velmi smutné, ale zároveň je to chvíle, kdy se nám otevírají nové příležitosti, nové cesty, nové dveře – záleží na naší fantazii a představivosti.

Když jsem před několika lety spolu s Martinou byla na návštěvě u pana probošta a chystaly jsme rozhovor o jeho pouti na této zemi pro Farní listy, myslela jsem si, že to je možná naposledy, co mám příležitost se s ním setkat. Byla jsem za tu možnost upřímně vděčná a hluboce jsem si uvědomovala, jak je ta chvíle jedinečná a neopakovatelná.

Dostalo se mi ale veliké milosti a díky několika „náhodným" okolnostem jsem měla možnost spolu s Martinou setkat se s panem proboštem ještě jednou, a to v pátek minulého týdne. Má touha byla jasná, pokud jej Pán už opravdu volá k sobě, chtěla bych se s ním rozloučit, jen malinko nakouknout a načerpat z jeho síly a modliteb alespoň kousek a zároveň vyslat modlitby za něj a vše, co pro každou chvíli potřebuje.

Pan probošt jako vždy překvapil. Byť měl za sebou náročný den plný návštěv, pozval nás a předal nám s takovou opravdovou vnitřní radostí, klidem a smířením pár slov pro Vás do poutních Farních listů. Zde jsou:

Sám cítím, že se můj život blíží k západu. A to znamená rozloučit se s těmi, kteří nám byli blízcí, kteří nás měli rádi a s kterými jsme spolupracovali. A tak myslím na Vás, milí farníci, jak jsem se celou tu dobu své kněžské služby snažil každou neděli za Vás mít mši svatou, tak jak je to předepsáno církevním řádem pro každého duchovního správce. Moc Vám děkuji za Vaši přízeň a projevy Vaší vstřícnosti a obětavosti pro potřeby farnosti. Děkuji za vše dobré, co jste pro mě v době mé služby udělali. Snad to Pán zapíše do své knihy života.

Co bych Vám chtěl zvlášť připomenout, jako poslední odkaz, byla by to slova svatého apoštola Jana (13, 34): „Milujte se navzájem, jak jsem já miloval vás, tak se navzájem milujte vy. Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku k sobě navzájem."

Mějte se rádi.

Mons. Karel Exner, váš farář a přímluvce

LP

FARNÍ DEN V ÚBISLAVICÍCH

Covid byl zrovna v útlumu a byl klid. Mohlo tak proběhnout naše společné setkání. Tedy setkání nejen na nedělní mši svaté, ale i na venkovním hřišti. Úbislavický kostel na mši opět přivítal větší množství poutníků. Ne každý přijel autem, což je jistě prima. Mši na hudební nástroje doprovodila mládež. Zatím neznámé hudební těleso, ale uvidíme. Úbislavické hřiště se svým zázemím nám opět perfektně posloužilo pro uspořádání nedělního odpoledne. Prima oběd od paní Militké, zajímavá beseda s hostem, kterým byla paní Glogarová z nadačního fondu Betlém nenarozeným, který sídlí v Hamrech u Hlinska. Nadační fond podporuje provoz zařízení a zajišťuje rekonstrukci objektů, které mají sloužit pro ubytování matek, jejichž sociální a nezralé duchovní zázemí komplikuje přijetí počatého dítěte. Naše farnost podpořila tento projekt nejen poslední vánoční sbírkou. Dozvěděli jsme se něco z historie fondu, ale také o jeho činnosti a konkrétních krocích pomoci matkám s dětmi v tísni. Mimo jiné nás paní Glogarová pozvala na návštěvu.

A zde dovolte krátkou vsuvku: Toho pozvání jsme opravdu nečekaně využili při skautském výletě! Šli jsme totiž z našeho tábora ve Vortové přes kopce do Hlinska, no a v Hamrech jsme u „jednoho“ domu narazili na velký stůl s lavicemi. Rádi jsme toto zázemí využili ke svačině a odpočinku. Nejen, že nás nikdo nevyhnal, ale po chvilce nám „neznámá“ paní přinesla talíř s perníčky, které jim prý zbyly z jejich dětského dne. Představili jsme se a připomenuli si, že se vlastně tak trochu známe! A vřelé setkání pokračovalo, mohli jsme si prohlédnout zázemí onoho domu a pohrát si na zahradě, pro kterou to byl spíše zátěžový test...

Farní den pak ještě pokračoval setkáváním s přáteli a známými, povídáním u kávy a nepřeberného množství zákusků. Na pozadí toho všeho probíhaly sportovní aktivity. Bylo to prima a vím, že se na další setkání těším nejen já.

ViTo

Pouť do Vatikánu

Když Česká televize vysílá přenosy ze Svatopetrského náměstí ve Vatikánu, bylo mým snem se tam podívat. Jednou jsem se s tím svěřil Jaromíru Novákovi, který nám pomáhá v jičínském bazénu. Ten se spojil s Českým poutním domem v Římě ohledně možnosti ubytování a dva termíny zamluvil. Jaromír a táta se domluvili s Martinem Vitvarem, který byl v Římě již několikrát, jak tuto pouť vykonat. Stal se vedoucím, naplánoval cestu, získal další poutníky, kteří se o mě starali, a zajistil vše potřebné. Na pouť se vydal Martin jako vedoucí a řidič, František Válek jako navigátor, já a táta, Václav Vitvar, Jaromír Novák a Jana Podzimková jako vedoucí naší pojízdné kuchyně.

Na začátku června jsme vyjeli přes Dolní Dvořiště a první větší zastávka byl Salzburg, kde nám trochu pršelo. Odtud jsme pokračovali alpským průsmykem ke Gardskému jezeru, kde jsme měli ubytování. Ráno cestou do Říma jsme se zastavili v Pise. Oběd jsme měli již v poutním domě, který zde nechal zřídit kardinál Josef Beran, když zde byl ve vyhnanství.

Odpoledne jsme si prohlédli baziliku sv. Petra, já se dostal až pod kopuli, odkud byl krásný výhled na náměstí a Řím. Druhý den mě bratři vzali na prohlídku Říma. Táta s námi nešel, já jsem viděl Andělský hrad, baziliku sv. Pavla, Koloseum, známé filmové Španělské schody, fontány a mnoho dalších památek. Najeli se mnou přes 20 km. Když jsme se vrátili, čekalo nás velké překvapení. Dostali jsme pozvánky na audienci u Sv. otce Františka.

Ráno jsme vše připravili k odjezdu a šli na náměstí. Prošli jsme bezpečnostními

kontrolami. Pořadatelé mě a asistenta navedli k pódiu, kde již bylo několik vozíčkářů. Když jsem byl vyzván, otec František mi dal požehnání, podali jsme si ruce a na památku jsem dostal růženec. Rozloučili jsme se v Českém domě a jeli jsme si prohlédnout poslední památku v Assisi. Klášter, který je veliký a na vysoké skále. Odtud jsme jeli do San Marina, kde jsme měli poslední ubytování. Ráno jsme se vydali přes celé Rakousko do Nové Paky. Chtěl bych poděkovat všem, kteří mi tuto pouť umožnili.

Pavel Tomáš

Kdo si počká, ten se dočká

Zaujmout čtenáře tak, aby po přečtení titulku začal vůbec číst a nevzdal to příliš brzy, je cíl často nesplnitelný. S ohledem na to, že nejsem autorem známým a že se jedná o prvotinu, nezbývá mi než vás poprosit o shovívavost, abyste mi dali šanci.

Vyrůstáte-li aspoň v průměrné katolické rodině, máte zpravidla velmi široké možnosti, jak obohatit svůj život o nevšední zážitky – tábory, různá společenství mládeže, setkání farní, vikariátní, diecézní, celostátní či dokonce celosvětová.

Cílevědomější jedinci se přihlašují sami, váhavějším pomohou kamarádi nebo rodiče. Celosvětové setkání mládeže s papežem v „jeho" městě Římě lze určitě považovat za akci ze skupiny „třešnička na dortu". K čemu je ale platné naléhání vašeho okolí, abyste se zúčastnili, máte-li chuť pouze na „chléb s marmeládou", tedy že necítíte potřebu se rozhlížet po světě. Na setkání mládeže s Janem Pavlem II. jsem zkrátka nejel.

O několik let později jsem na světové setkání mládeže s papežem Benediktem XVI. vyrazil jako součást tiskového týmu do Kolína nad Rýnem, tedy ne primárně kvůli setkání s papežem, ale jako zprostředkovatel informací. I poctivý teologický – vědecký přístup k problémům života církve byl pro mě mnohdy zcela odosobněný. Tím v žádném případě nechci snižovat jeho práci včetně zahájení úprav kanonického práva ve věcech potřebných v této době. U „pastýřů" však cítím větší potřebu lidskosti, pochopení a otevřenosti.

Volbu papeže Františka jsme oslavili u italského kamaráda v Praze večeří plni očekávání, co nová osobnost přinese. I po několika letech od jeho zvolení cítím, že jeho citlivý přístup církev potřebuje. Rád si na webu Radia Vaticana přečtu nějaké z jeho promluv nebo rozhovorů, protože jsou srozumitelné a probudily ve mně zájem o to, co dělá „šéf" církve na zemi a kam ji směřuje.

A jak se říká, kdo si počká, ten se dočká, tak přišla letošního jara nabídka od Martina Vitvara na doprovod Pavla – našeho skautského bratra, na cestě za papežem. Byl jsem přizván nejprve jako náhradník, ale nedlouho poté se ze mě stal nejmladší účastník této cesty. Vy, kteří mne znáte, víte, že jsem docela asociál, tedy ten, který nepoužívá sociální sítě a žije bez nich spokojený život, a malá

soukromá akce mi vyhovuje víc než masovka se spoustou lidí a velkou publicitou.

Martin kus Evropy procestoval i bez moderních pomocníků, ale přece jenom s navigací a internetem plánování cest vylepšil natolik, že i po stovkách kilometrů jsme na mši do katedrály v Pise dorazili přesněji, než mnozí farníci chodí na nedělní mši svatou. Poté jsme pokračovali do Říma. Cíl cesty – audience u Františka ve středu 11. 5., byl sice jasný, ale nehodlali jsme do té doby zahálet a s Pavlem jsme v Římě zvládli program, který by neabsolvovali často ani lidé bez handicapu – návštěva věže chrámu sv. Petra, katedrály sv. Pavla či objížďku Kolosea.

Jak přesně bude audience probíhat, jsme netušili, ale věděli jsme, že s Pavlem bychom se snad mohli dostat poměrně blízko ke Svatému otci. Vybaveni pozvánkami z Velehradu jsme vyrazili ke Svatopetrskému náměstí. Již u první kontroly bylo zřejmé, že se všichni na V.I.P. místa nedostaneme. Dovolím si zde takovou osobní vsuvku, že jsem rád za své křestní jméno, slavím raději jmeniny spolu s tatínkem i synem než své narozeniny. Životem zkušenější účastníci naší poutnické skupinky při rychlém rozhodování u kontroly vycítili, že bych se rád se svým jmenovcem setkal, a dali mi možnost být Pavlovým průvodcem. Pavel byl připravený – slušně oblečený v bílém tričku, ale já jsem s ničím nepočítal a černá košile za slunečného dne byla opravdu něco, co na sobě mít v této situaci nechcete. Navíc přísnost kontrol naši skupinku trochu překvapila, takže jsme po rozdělení měli v rukou sice dvě pozvánky, ale pouze moje doklady. Času nazbyt na řešení tohoto problému nebylo, tak jsme zkusili štěstí a vyrazili vpřed, kam až nás pustí. Radostně naladěný Pavel mávající pozvánkou v ruce jedné, ve druhé pak českou vlajkou zajistil plynulý průchod kontrolami navzdory tomu, že okolní návštěvníci byli legitimováni.

Ve třetí řadě jsme byli opravdu blízko Františkovi, nicméně stále nebylo jisté, zda skutečně budeme moci se s ním jít pozdravit osobně. Organizačně to bylo na pódiu perfektně zvládnuté, nicméně většina z poutníků na pódiu nevěděla, jak přesně audience probíhá. Musím přiznat, že pokud bychom se za této příznivé situace k Františkovi nedostali, hodně by mě to mrzelo kvůli Pavlovi, který se na událost dlouho těšil, byť bychom z objektivního hlediska mohli být spokojeni. Stejně to asi cítili i další průvodci. Organizátoři nás proto museli brzdit jako na startu nějakého závodu, protože každý chtěl využít neopakovatelné situace, aby se na něho dostalo. Události ale nabraly rychlý spád, každý pochopil, co bylo třeba, a už jsme byli u Svatého otce, který Pavlovi podal ruku a požehnal. Svým laskavým přístupem dává naději a radost lidem i přes své zdravotní obtíže i vysoký věk. Velmi intenzivně jsem vnímal, jak jej tíží starost o celou církev, a pokud bych nebyl takto s Pavlem, netroufl bych si Svatého otce obtěžovat a podat si s ním ruku, protože ta by měla co nejvíce žehnat potřebným.

Prosím, modleme se za papeže Františka, za jeho zdraví i sílu pro vedení církve, a také za kněze v jejich těžkém životním Povolání.

Cesta Pavla s tatínkem, při níž se svými obtížemi zvládli tisíce kilometrů, je, věřím nejen pro mě, vzorem toho, co otec udělá pro svého syna, ale i obrazem toho, co Bůh dělá pro nás. Pokud se budeme snažit, můžeme být Jeho nástroji. Modleme se prosím proto i za všechny nemocné v našich farnostech, děti i dospělé, a za sílu pro jejich rodiny. Žijme ve společenství, zajímejme se o druhé – o jejich starosti i radosti, buďme živou farností.

František Válek

Jan Bosco Graubner novým arcibiskupem pražským

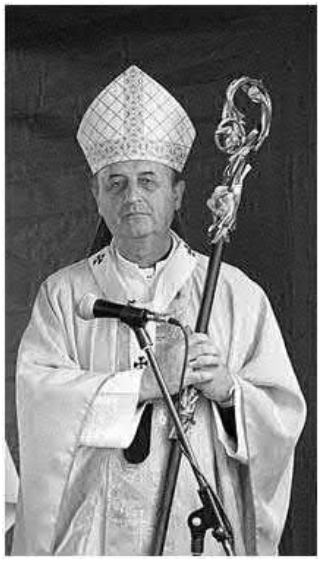

Kněz s veselou a milou tváří, s jiskrou v očích a se srdcem plným lásky. To je náš nový arcibiskup Mons. Jan Graubner, jehož biskupským heslem je: „Quod dixerit vobis, facite“ („Co vám řekne, učiňte“).

2. 7. 2022 byl v Chrámu svatého Víta, Václava a Vojtěcha v Praze uveden do úřadu 37. arcibiskupa pražského a 25. primase českého moravský rodák Jan Bosco Graubner, který byl do té doby 14. arcibiskupem olomouckým a metropolitou moravským.

Do této hodnosti ho jmenoval již v květnu papež František. Při slavnosti předal Janu Graubnerovi nový apoštolský nuncius Jude Thaddeus Okolo symbol arcibiskupa metropolity – pallium, které se nosí okolo krku a je vyrobeno z vlny posvěcených vatikánských beránků.

Graubner, který se narodil 29. srpna 1948, nahrazuje jen o 4 roky staršího Dominika Duku, takže si je vědom, že to bude jen na určitou dobu.

Přejeme mu hodně zdraví a Božího požehnání do jeho nové zodpovědné role a etapy života.

P.S. Doporučujeme při této příležitosti k přečtení například jeho novou knížku Zbožnost je užitečná ke všemu, kde píše o tom, jak překonal těžký covid. Jan Graubner neměl lehký průběh, ale tuto nemoc s Pánem překonal. – Pán s ním měl své úmysly… ☺

Mgr. Eva Neverklová

ROZHOVOR P. MIKULÁŠ SELVEK, OPRAEM.

V minulých číslech Farních listů jsme vás seznamovali s různými službami v církvi a lidmi, kteří nějakým způsobem našemu farnímu společenství slouží. Nejvyšší formou služby Bohu a lidem je zasvěcený život. V příštích číslech FL bychom vám rádi představili tři kněze, kteří pocházejí z naší farnosti. Jako první přišel na řadu P. Mikuláš Selvek, OPraem., a to proto, že v minulých dnech oslavil 20. výročí svého kněžského svěcení. V následujícím rozhovoru se s vděčností Pánu společně s Mikulášem za touto jeho životní etapou ohlédněme.

P. Mikuláš Selvek, OPraem., se narodil 6. 12. 1976 v Kežmarku, dětství prožil v Lendaku v rodině se šesti sourozenci. V roce 1991 se přestěhoval s tatínkem a dvěma sourozenci do Staré Paky. V r. 1996 vstoupil do řádu premonstrátů, po studiích na KTF UK byl v roce 2002 vysvěcen na kněze. Působil ve farnostech Jihlava, Zhoř u Jihlavy, Milevsko, Jistebnice, Sepekov, Nadějkov, Květov a Hodušín, od roku 2020 je farářem strahovské farnosti a novicmistrem..

Mikuláši, 28. 6. 2022 uplynulo 20 let od Tvého kněžského svěcení. Můžeme se zeptat, jak jsi tento den oslavil, jaké vzpomínky na kněžské svěcení, primici a kněžské začátky se Ti v souvislosti s tím vybavují?
Velmi to letí a připadá mi, jako kdyby to bylo nedávno. Je to 20 let, za které jsem vděčný Bohu i těm, kteří tvoří součást mého povolání, rodičům, nejbližší rodině, ale také farníkům z Lendaku i Staré Paky (Nové Paky také), kde jsem byl ministrantem, a dalším lidem, kteří mě podporují a jsou mi nablízku.
Výročí jsem oslavil mší svatou i setkáními s lidmi. Se strahovskými farníky i při číši vína, a i s komunitou, protože v komunitě na Strahově jsme čtyři kněží, kteří jsme měli toto výročí. Vzpomínám na obě primice, jak v Lendaku, tak ve Staré Pace, a vybavuji si velké nasazení místních farníků a radost z toho, že Mikuláš je knězem.☺ Díky všem. Vzpomínám na mého nyní už zemřelého světitele Františka Lobkowicze, ostravsko-opavského biskupa, a měl jsem za něj také mši svatou.

Mladí lidé často řeší, jak spolehlivě rozlišit svoje životní povolání. Existuje nějaký univerzální návod, jak na to? Jak dlouho trvalo Tobě, než jsi rozlišil,

že Tě Bůh volá ke kněžství? Setkal jsi se s lidmi nebo jsi prožil situace, o nichž by se dalo říct, že Tě zásadně ovlivnili ve Tvém rozhodnutí?
Od dětství jsem vnímal, že kněžství je něco, po čem toužím. Nebylo v mém povolání nic tak výrazného, abych mohl říct, že to je ten zlomový bod. Byli jsme vychováváni ve víře, žili jsme v prostředí, kde se víra žila a brala vážně, a tak to bylo to, co mě ovlivnilo a formovalo.
Myslím, že není úplně možné jasně poznat, že mě Bůh volá, není to vždy něco bombastického. U někoho třeba ano, ale často je to něco nenápadného a pozvolného. Člověk musí mít vnímavé srdce a umět také naslouchat. V mém rozhodování byli lidé, kněží, řeholnice i laici, kteří mi říkali, že se mám vydat touto cestou. Často až když člověk udělá to rozhodnutí, začne vnímat Boží vedení a jakousi blízkost. Především je důležitý pokoj srdce. To je známka správného rozhodnutí. Ale toto je dost složité téma a není na to nějaká šablona, jak se rozhodnout a jak rozlišit povolání. Je důležité, když mladý člověk má někoho, kdo ho zná a kdo mu může pomoci se rozhodnout a nasměruje ho.

Jsi zároveň premonstrát, co Tě přitahovalo na řeholním životě? Jak probíhá přijetí do řádu? V čem se liší postavení „řádového" a „diecézního" kněze?
Věděl jsem, že premonstráty založil sv. Norbert a že on chtěl, aby žili ve společenství a aby to, co v tom společenství bratři načerpají a prožijí, pak předávali dál v rámci apoštolátu a pastorace. A to se mi líbilo a líbí, že žijeme ve společenství a zároveň vycházíme z kláštera nebo komunity k těm, kteří jsou nám svěřeni v rámci farnosti nebo také v jiných oblastech pastorace. V tom vidím také rozdíl mezi námi řeholníky a diecézními kněžími. Vždy jsem rád, že mám kolem sebe spolubratry a mohu se s nimi podělit o zkušenosti, o radosti i obtíže. Ale myslím a vím, že i diecézní kněží si vytvářejí taková společenství a alespoň nějakou formou se setkávají. Není dobré, aby byl člověk sám. Je dobré, když nás spojuje nějaká spiritualita a když žijeme communio. Tak to od začátku chtěl i Ježíš, aby učedníci byli spolu, a tak je posílal po dvou do všech míst, kam chtěl sám přijít. To je společenství. Je to požehnání i kříž zároveň, ale je to něco, co člověka formuje a posiluje. Konkrétně premonstrátů je u nás něco málo přes stovku. Kláštery jsou v Praze, v Teplé, v Želivě, v Nové Říši a pak sestry premonstrátky v Doksanech. Všichni tvoříme tzv. cirkárii, jsme v kontaktu a vzájemně spolupracujeme, i když každý klášter má svoje vedení a svou organizaci.
S procesem přijetí do řádu je to jako obvykle u všech řádů. Je důležité mít s kandidátem kontakt a je třeba, aby se kandidát nějakou dobu seznamoval se společenstvím i spiritualitou, pak následuje přijetí do noviciátu a formace k časným slibům a pak jsou sliby věčné nebo se někdy mluví o slibech slavných. Pak teprve následuje svěcení jáhenské a kněžské. Celková doba formace je u nás minimálně šest let, ale ta se může dle potřeby prodloužit i dle uvážení představených nebo samotného řeholníka.

Poměrně nedávno ses vrátil do kláštera na Strahově, kde kromě toho, že spravuješ farnost, zastáváš také funkci novicmistra. V čem tato funkce spočívá? Máte dostatek uchazečů o vstup do řádu? Jak bys charakterizoval současnou mladou generaci?

Ano. Po 18 letech v pastoraci na Vysočině a pak v jižních Čechách jsem byl novým panem opatem Danielem k 1. 7. 2020 povolán na Strahov jako novicmistr a formátor a také jako strahovský farář. Na jedné straně to vnímám jako velkou důvěru ze strany opata (tím i Boží), na straně druhé je to velmi zodpovědný úkol, který je pro mě výzvou, a také to ve mně vyvolává určitou bázeň, protože Boží povolání je něco posvátného a tajemného a já jsem ten, kdo to má v mladých bratřích vnímat, rozlišovat a pomáhat prohlubovat. A to je něco, kde opravdu vím, že bez Ježíše nemůžu učinit nic. V duchu klekám před každým povoláním a děkuji Bohu za to, že mohu být u toho. Tedy u toho, jak se povolání rozvíjí a upevňuje. Nebo se také rozliší, že je tady jiná cesta. To je smysl formace a není neobvyklé, že se někdo během noviciátu rozhodne odejít a hledat dál. Vždy myslím i na tyto hledající a přeji jim, aby nalezli smysl své životní cesty a aby zakotvili. Teď jsem měl v noviciátu tři novice, které jsem rok a půl měl na starosti. Jeden z nich se rozhodl nesložit dočasné sliby, a tedy odešel. Dva další pokračují jako klerici po slibech, studují teologii a směřují k věčným slibům, které budou mít za tři roky. Jsme za ně vděční. Jak se říká: nemusí pršet, stačí, když kape.

Problém v dnešní mladé generaci vidím v nerozhodnosti. Těžko dělají zásadní životní rozhodnutí, a to jak pro manželství, tak pro nějakou formu zasvěceného života. Mladí dnes často nevědí ani v 9. třídě, čím chtějí být, co budou studovat. Je zde velká nerozhodnost a pro rodiče i formátory je to celkem dost velký problém, s kterým se potýkáme. Sňatky v pokročilejším věku a nyní i pozdnější duchovní povolání. To vše nasvědčuje určité nejistotě a pochybnostech mladých o sobě a svém životním zaměření. Ale jak to řešit? Nevím. Jen chci říct, že toto je jeden celkem důležitý aspekt i při otázkách nedostatku povolání ke kněžství, řeholnímu životu a i k manželství. Je to jenom moje teorie, ale užívám k tomu jeden výraz: „Vygooglím si". Mladí lidé vnímají díky internetu ohromné možnosti a rychlost v získávání informací, a proto moc neřeší věci dopředu („Prostě si to vygooglí…"), to je moje teorie. Možná úsměvná, ale tyto možnosti i informovanost skrze média a internet nás hodně ovlivňují i v myšlení a rozhodování.

Kdybys měl vybrat situaci, která Tě za uplynulých 20 let nejvíce potěšila či rozveselila, která by to byla?

Bylo by toho asi hodně, protože v našem životě je mnoho potěšujících věcí. Jedna z věcí, která mi dělá radost, je, že z mládeže, které jsem se věnoval v mé první farnosti ve Zhoři u Jihlavy a začínali jsme s pár mladými (5–7 lidí), jsou dnes početné a věřící rodinky, které spolu prožívají dovolené, a když někde jsou, vždy

mi zavolají a pozvou mě, abych se za nimi jel podívat. Naposled jsem byl v únoru 2022 o jarních prázdninách ve Vítkovicích v Krkonoších. Když si uvědomím, že

jsme se scházeli v pátek dvakrát za měsíc v pěti až sedmi lidech a dnes jich na té chalupě v Krkonoších bylo skoro 40 i s dětmi, tak to mi dělá velkou radost. Když chtějí mít společně mši svatou a když si najdou čas, aby přijeli třeba i do Prahy na Strahov a udělali tam pořádný humbuk se spoustou dětí, že se bratři divili. To je radost. Vždy mám radost, když se lidé chtějí scházet a prožívat společenství. Myslím, že se nesmíme bát začínat s malým počtem. Semínko je plné života, je malé, ale má v sobě velkou sílu se rozrůst, jen potřebuje padnout do země. Nebojme se zasévat. Nebojme se začít skromně a nenápadně. Tak začal i Ježíš i apoštolové. Nebuďme megalomani, zasévejme s nadějí a Bůh dá vzrůst.

Jaký byl Tvůj dětský sen, toužil jsi být například kosmonautem, jako touží někteří kluci?

Ano, hrál jsem si na doktora, na řidiče autobusu, na učitele, ale také na kněze. Od páté třídy jsem chtěl být malířem natěračem a toho jsem také dosáhl v Hradci Králové na SOU stavebním. Ale přes to všechno jsem kněžství a zasvěcený život dal na první místo. Musím ale říct, že být malířem natěračem se mi už mnohokrát vyplatilo a ve farnostech jsem už toho vymaloval a natřel také dost. Je to takový můj relax, ale je to samozřejmě podřízeno duchovní službě. Tedy toto mé řemeslo je teď pro mne spíše praktickým a užitečným koníčkem. No a také jsem už mnoha farníkům poradil, jak si mají třeba vymalovat a že barvy jsou pro nás důležité, že barevné ladění na nás také nějak působí, tak občas poradím.

Co pro Tebe znamená Ježíš Kristus, Bůh Otec, Duch Svatý?

Když bych to chtěl říct vznešeně slovy svaté Terezie z Ávily, tak bych řekl: „Bůh stačí.“ To je všechno.

Pokud bych to chtěl říct slovy mojí babičky Veroniky, tak bych řekl: „Kdybych neměl Pána Boha a Pannu Marii, tak jsem úplný bídák.“

A slovy liturgie: „Skrze něho (Krista) a s ním a v něm je tvoje všechna část a sláva, Bože Otče všemohoucí, v jednotě Ducha Svatého po všechny věky věků. Amen.“

Jsi „šťastný kněz a řeholník“? Mohl bys na závěr povzbudit mladé lidi, aby se nebáli nabídnout svůj život Bohu? Co Ti přijde na této cestě úplně nejlepší?

Jsem šťastný, ale to neznamená, že také nebojuji a nezápasím. Někdy se štěstí vysvětluje tak, že nemám žádné problémy, bolesti a kříže. Být šťastný ale znamená vědomí, že Bůh je se mnou a že s ním má v mém životě všechno smysl. Bůh nám dává sebe, a to do krajnosti, přes kříž a vzkříšení svého Syna. V něm se nám dává. To je to, co mi pomáhá se nebát mu nabídnout svůj život. To je motivace. Kdo mi může nabídnout více? Nebojte se!

Děkujeme Ti, Mikuláši, za milý rozhovor. Přijmi veliké pozdravení z naší farnosti. Ať Ti Pán i v následujících letech žehná! ☺

rozhovor připravila Anička Machotková a Martina Šulcová

UŽ TEĎ SE NÁM STÝSKÁ.....
Katolická charismatická konference 2022

Když se na jaře v TV Noe objevila informace, že se po dvouleté pauze bude v Brně opět konat Katolická charismatická konference, bylo o části naší dovolené rozhodnuto. Krásné zážitky z poslední konference v roce 2019 byly stále v živé paměti.

Když se chystáme na duchovní akci, tak se většinou dějí věci, které se normálně nedějí. S Boží pomocí se nám podařilo překážky překonat a mohli jsme se letošní konference zúčastnit.

Konference se snaží najít nové cesty k evangelizaci. Vše doprovází překrásná hudba převážně v podání „konferenční" kapely „Chapela". Na internetu je k dispozici řada jejích písní. Můžeme doporučit.

Nejkrásnější na celé konferenci je fantastická atmosféra. Letos se sešlo přes 6 tisíc účastníků. Přestože všude bylo velké množství lidí, tak každý mohl prožít svoji individuální konferenci a načerpat duchovní sílu do dalších dnů.

Letošním mottem bylo výrok z Písma „V Něm je náš pokoj…" (Ef 2,14–22) s důrazem na usmíření ve vztazích a upevnění vědomí, že nejsme sirotky, ale milovanými Božími dětmi.

Velmi zajímavá byla přednáška otce Josefa Prokeše „Zpověď a Duch Svatý". Doporučoval pojmout zpověď kladně, tzn. čerpat z Božího milosrdenství a nikoliv brát zpověď jako nepříjemnou povinnost.

Svým humorem nás velmi oslovil otec Šebestián Smrčina. Následně jsme na internetu objevili řadu jeho zamyšlení srozumitelných i obyčejným laikům.

Vysokou úroveň měla přednáška zakladatelky konference Kateřiny Lachmanové, která svým neopakovatelným humorem dodává setkání patřičnou šťávu. Téma její přednášky znělo „Kdo je můj bližní".

Vrcholem konference byla přednáška vzácného hosta, a to Milony von Habsburg – ženy se slavným jménem a pozoruhodným osudem. Popisovala své životní zkušenosti, sílu odpuštění a svoje zážitky z Medžugorje.

Pro ty, kteří se nemohli konference zúčastnit, TV Noe vše natáčela a záznamy z konference zařadí do svého vysílání.

Příští konference je plánována na 5.–9. července 2023. Všem ji můžeme vřele doporučit.

J+M

Skautský tábor 2022

Od 2. do 16. července jsme se (3. skautský oddíl) vydali na tábor. Letos jsme tábořili u Vortové. Na tábor se odjíždělo ze Staré Paky o půl osmé ráno.

První dny jsme tábor stavěli a vylepšovali. A začala se hrát táborová hra. Táborová hra byla na motivy starověkého Řecka a připravil ji Kryštof Vitvar. U prvního táborového ohně nás rozdělili do skupin. Protože nás letos bylo opravdu hodně, bylo šest skupin. Červená, oranžová, žlutá, zelená, modrá a fialová. Táborová hra se ale hrála jinak. Ne v týmech, ale po jednotlivcích. Během celého tábora jsme sbírali body a podle počtu bodů nás rozdělili v závěrečné táborové hře. Byly olympijské hry, kde jsme se pokoušeli o co nejdelší hody oštěpem a diskem a co nejkratší časy v běhu na dálku, běhu těžkooděnců a běhu spřežení (v týmu). Dělali jsme zdravovědu, poznávali květiny, vyráběli Land art, skládali básně, orientovali se v mapě, drželi hladovku... Učili jsme se zacházet se zbraněmi a poté se zlepšovat. Bojovali jsme s měkčenými tesáky, střídali z luku. Během tábora se uskutečnilo několik bitev. Námořní, kde jsme po sobě házeli papírové koule a hadráky a pohybovali se na kusech kartonu. S měkčenými zbraněmi, kde jsme nejdříve bojovali proti sobě a poté všichni proti roverům a Méďovi Béďovi. A nakonec závěrečná bitva, kde jsme byli rozděleni podle počtu bodů, které jsme získali, na pastýře, Athéňany, Sparťany a Tegeu. Bojovali jsme měkčenými zbraněmi a papírovými koulemi proti Peršanům a sbírali jsme barevné papírky, za které mohl náš král kupovat schopnosti pro své vojáky.

Během tábora jsme vyrazili na výlety. První byl rozdělený na starší a mladší. Starší vyrazili směrem Bílá skála a Devět skal a mladší se rozhlédli po Hlinsku. Na druhém jsme vyrazili na okruh po okolí.

První neděli k nám přijel P. Kalita a druhou přijel P. Paseka. Na druhou mši k nám také zavítali skauti z Kameniček.

Celý tábor jsme si moc užili a budeme na něj rádi vzpomínat.

Márinka/Čmelka

Z činnosti místní organizace České křesťanské akademie

Jelikož se na jaře uvolnila opatření ohledně pandemie covid-19, zorganizovali jsme dvě přednášky. Díky tomu, že jsem od jara začal pracovat na částečný úvazek v Jičíně jako průvodce v opravené synagoze a v přilehlém Židovském muzeu (bývalá židovská škola), rozšířili jsme své působení také v Jičíně.

V dubnu nás navštívil profesor Pavel Hošek z Evangelické teologické fakulty Univerzity Karlovy. Jelikož nad Židovským muzeem je turistická ubytovna, prof. Hošek první den přednášel v Jičíně v přednáškovém sále Židovského muzea, přespal v ubytovně a druhý den ráno přednášel na stejné téma pro studenty Lepařova gymnázia. Zde jako mladý studoval, takže svoji návštěvu spojil s prohlídkou školy. Večer se pak stejná přednáška na téma „Tolkien a jeho duchovní svět" konala v malém sále MKS v Nové Pace.

V květnu jsme pozvali pana dr. Marka Příhodu z Filozofické fakulty Univerzity Karlovy v Praze. Pan doktor je historik, rusista a odborník na východní Evropu. Sám několikrát procestoval Rusko i Ukrajinu a mluví dobře rusky i ukrajinsky. Večer přednášel pro veřejnost v Židovském muzeu v Jičíně a druhý den pro studenty jičínské obchodní akademie. Téma jeho přednášek bylo „Kdo je prezident Zelenskyj, historické souvislosti války na Donbasu a Ukrajině". Ve dvouhodinové přednášce zmapoval posledních 30 let historie Ukrajiny.

Pokud se nezhorší pandemická situace, proběhne v říjnu v rámci každoroční konference Fórum dialogu v Emauzském klášteře diskusní pořad na téma „Situace na Ukrajině a její řešení". Jste všichni srdečně zváni.

Na závěr bych ještě rád vzpomenul na významnou osobnost Jilemnicka – pana Zdeňka Fišeru, který před nedávnem zemřel ve věku 68 let. Byl to amatérský historik, kastelolog, autor mnoha knih o českých hradech a hradech okolních zemí, které všechny osobně navštívil. Byl uznávaným odborníkem i mezi profesionálními archeology, se kterými často spolupracoval. Před několika lety se konala v malém sále MKS v Nové Pace jeho přednáška na téma „Tvrze na Novopacku", kterou s nadšením vyslechlo mnoho Pačáků. Jeho předčasný odchod mě velmi zasáhl, protože jsem s ním též několik let jako člen kastelologického spolku spolupracoval.

Čest jeho památce!

Za MO ČKA Mirek Blažek

NA JAŘE 2022 „PŘIŠLA" OPĚT DO PAKY „ALFA"

Ano, oblíbený Alfa kurz se opět po několika letech u nás v Nové Pace opakoval pod vedením našeho pana faráře Pavla Kality a za podpory osvědčených a zkušených organizátorů.

Hlavní částí každého večera je zajímavé i veselé video, které provází Nicky Gumbel. Neméně důležité jsou však úvodní část – společné občerstvení, a závěrečná část – diskuse, která nutí k zamyšlení, ke vzpomínkám na zkušenosti, které každý má a zažil.

Alfa nutí prozkoumat křesťanskou víru v nás a rozprostírá se na dobu 11 týdnů. Dotýká se osoby Ježíše, víry, modlitby, Bible a vztahu mezi Bohem i lidmi.

Náš Alfa kurz začal 17. března a trval až do června 2022. Navštívili jsme poutní místo Rokole a Slavoňov u Nového Města nad Metují na hezký a milý Alfa-víkend. Byli jsme skupinka asi 12 účastníků, z nichž někteří byli na Alfě úplně poprvé.

A ať to bylo tady poprvé či jako opakování, přineslo to kromě přátelských setkání i posílení víry. Tak brzy zase na shledanou! ☺

Mgr. Eva Neverklová

Duchu Svatý, přijď!

Duch Svatý naplnil naše srdce. Při víkendu Alfy a při setkáních na Alfě (každý čtvrtek) jsme mohli cítit, jak se blíže přibližujeme k Bohu a Bůh k nám. Při víkendu jsme prosili Ducha Svatého, aby nás, naše srdce a životy On sám naplnil. Mnohým se změnil život a více jsme se přiblížili k Bohu. Poznali jsme nové přátele, skamarádili jsme se a dověděli se mnohé nové informace ze života víry.

Děkujeme všem, kteří se zúčastnili, setkání připravovali, a Bohu, který byl stále přítomen a setkání zařídil. ☺☺

Za tým Anička M.

CITÁT Z BIBLE, KTERÝ MÁM RÁD

Jeden z citátů, který mám rád, je z Bible, z Knihy přísloví 15,17:

„Lepší je jídlo ze zeleniny a k tomu láska,
než z vykrmeného býka a s tím nenávist"

KNÍŽKA, KTEROU DOPORUČUJI

U knížky to bude těžší. Jednu nejoblíbenější nemám, spíš mám knížky, které mám rozečtené, baví mne a chci je dočíst. Jednou z nich je Zbývá jen hluk od Alexe Rosse o hudbě 20. století.

Martin Moravec

PROJEKT GODZONE

Díky projektu Godzone se můžeme vzdělávat také v Godzone Academy.

Na stránkách godzone.sk najdeme několik oblastí, kterým se Godzone tým věnuje. Jde například o konference na různá témata z oblasti víry, koncerty, kde hrají křesťanské kapely, Godzone obchod, kde si můžete zakoupit různé dárkové předměty (např. trička, hrníčky, CD, knížky či diáře), díky kterým budeme my i druzí více motivováni a podněcováni přemýšlet o Bohu a Jeho království. ☺ Tým Godzone o sobě říká: „Sme mladí ľudia, ktorí majú túžbu ohlasovať radostné evanjelium Ježiša Krista. Hlavným zameraním projektu Godzone je práve evanjelizácia mladých na Slovensku. Našou túžbou a víziou našej služby je priniesť prebudenie, zjednotenie, motiváciu a povzbudenie. Vieme, že tento svet potrebuje počuť silné posolstvo evanjelia a chceme ho priniesť spôsobom, ktorý zasahuje – atraktívnym, kreatívnym a moderným."

Dnes bych vás ale chtěla pozvat do Godzone Academy. Můžeme se díky ní vzdělávat na internetu – pomocí videí, textů, článků. Na závěr si můžeme vyplnit test. Vybrat si můžeme z mnoha témat, každé téma vede zkušená, Duchem Svatým naplněná osobnost (kněz, laik). Můžeme si za určitou částku zpřístupnit například kurz s názvem Život v Duchu Svätom, Čistota srdca, Chvála a uctivanie, Lekcie z raja a další. ☺ Na stránkách godzoneacademy.sk se dozvíte určitě více. Tým tohoto projektu píše, co je to Godzone Academy:

„Godzone Academy je nový online vzdelávací portál, ktorý zahŕňa kurzy s rozličnými témami ako napríklad vzťahy, život v spoločenstve, chvály a mnoho ďalších od známych rečníkov, kňazov a laikov. Ak túžiš investovať do seba, chceš sa naučiť niečo nové alebo prehĺbiť svoje znalosti v duchovnej oblasti života, pozývame Ťa, aby si s nami začal kurzy v Godzone Academy. Nezáleží na tom, či si sa pre život s Kristom rozhodol len prednedávnom alebo s ním kráčaš už roky. Je určený pre každého. Využi svoj potenciál a začni ešte dnes!
Ježiš nás pozýva, aby sme nezostali na mieste, ale aby sme rástli!
Toto je príležitosť, ako nechať Pána stále viac konať v našom živote.
Kurzov je mnoho. Stačí si vybrať ten svoj!"

A já vám pro sebevzdělávání přeji hodně klidu, pokoje, radosti a zvídavostí naplněné srdce, především pak srdce naplněné Duchem Svatým. ☺

A. M.

NAŠE KNIHKUPECTVÍ

Komenského 328
Nová Paka
Telefon: 606 030 222
www.nase-knihkupectvi.cz

SRDEČNĚ VÁS ZVEME:

Setkání nad knížkou *Nejvyšší oběť* s jejím autorem

Mgr. Františkem Kolouchem, Ph.D.:
OSOBNOST P. JOSEFA ŠTEMBERKY, VÝZNAMNÉHO PECKOVSKÉHO RODÁKA
v neděli 28. 8. 2022 od 17 hodin na hradě Pecka

Vstupné dobrovolné

Mgr. František Kolouch, Ph.D., pedagog a historik, vystudoval KTF Univerzity Karlovy. Specializuje se na problematiku moderních církevních dějin, zvláště na osobnosti pronásledované v době nacismu a komunismu. Doktorát z historie obhájil na katedře dějin Pedagogické fakulty UK v roce 2015. Za svou pedagogickou činnost obdržel v roce 2017 Cenu Eduarda Štorcha.

Kniha *Nejvyšší oběť* je prvním podrobným životopisem posledního lidického kněze Josefa Štemberky. Na pozadí a v kontextu tehdejších událostí přibližuje jeho život. Opírá se přitom o archivní materiály i svědectví pamětníků a snaží se vyvrátit některé zažité představy i lidové legendy o jeho životě. Ukazuje život chudé tkalcovské rodiny na Pecce, ze které vyšla opravdová osobnost. Díky svému dlouholetému působení v Lidicích mapuje i zdejší historii. Autor knihy je skvělý vypravěč, nenechte si proto setkání s ním ujít!

Jiří Padevět: Roky 1938 až 1948 (1953) a lidé v nich
úterý 4. 10. 2022 od 17 hodin v aule Gymnázia v Nové Pace

Vstupné 50,- Kč

Jiří Padevět je český spisovatel, knihkupec a nakladatel. Od roku 2006 je ředitelem nakladatelství Academia. V roce 2014 získal cenu Magnesia Litera za knihu *Průvodce protektorátní Prahou*. Je autorem knih mapujících naši historii v období protektorátu i komunismu. Při setkání si budete moci zakoupit knihy.

Děkuji všem, kteří mi pomáháte a podporujete působení prodejny. Bohunka K.

FARNÍ LISTY - občasník Římskokatolické farnosti Nová Paka
Redakční rada: P. Pavel Kalita, Martina Šulcová, Richard Juriga, Miroslav Blažek, Linda Podzimková, Anička Machotková, Martin Vitvar. Své náměty a příspěvky můžete nechat na faře v Nové Pace duchovnímu správci nebo zaslat na adresu rkf.novapaka@dihk.cz .